

HU

HU

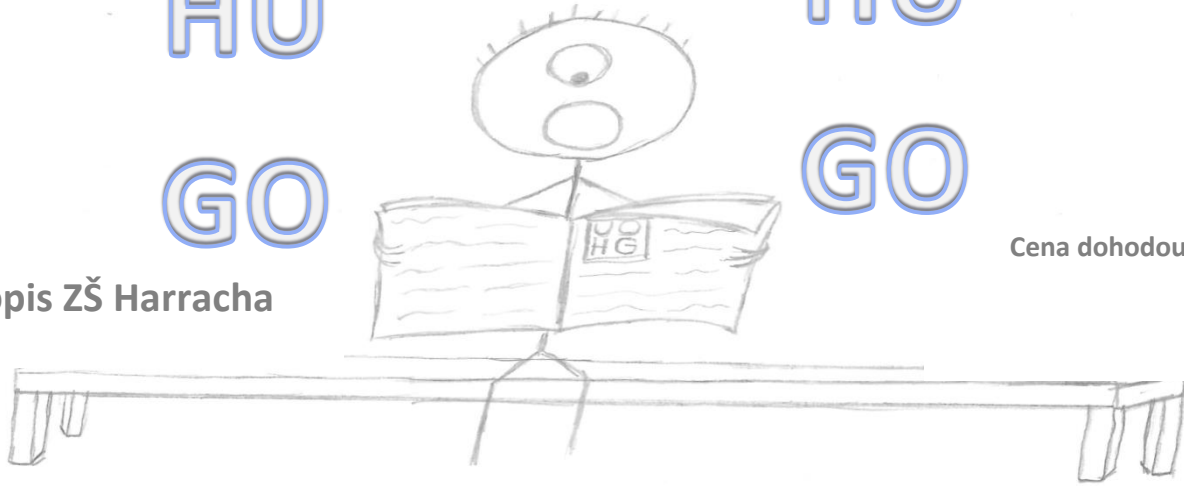
GO

GO

Časopis ZŠ Harracha

Cena dohodou, ale nejméně
6 Kč

Číslo 2/2016

Milí příznivci našeho časopisu Hugo! Je tady další, jistě už netrpělivě očekávané číslo. Po odchodu zakladatele a šéfredaktora, pana učitele Krejčího, vznikl nový šéfredaktorský tým v sestavě paní učitelka Klápšťová, paní učitelka Špidlenová, pan učitel Řehák a pan učitel Kudrnáč. Jednotlivé články sepsali žáci a žákyně osmých a devátých tříd. A stále hledáme další novináře. Nechceš to zkusit třeba ty?

Co se dočtete v tomto čísle?

- šokující odhalení o odchodu pana učitele Krejčího;
- rozhovor s panem ředitelem;
- hlášky našich žáků i učitelů;
- zcela nový pohled na sport;
- skvělé vtipy a mnoho dalších článků.

**Takže pokud umíte číst,
vzhůru do toho!**

Cha Cha Cha ...

„Tak co, Michale, jak dopadlo
vysvědčení?“ chce vědět maminka.
„To je přece vedlejší, mami, hlavně že
jsme zdraví.“

Proč pan učitel Krejčí odešel z naší školy?

Pan Krejčí je sportovně založen a každé ráno jezdil z Branné do Jilemnice na kole. Ovšem tato cesta je plná zatáček, které se kroutí jako hadice, a panu učiteli se z nich dělalo špatně. Jeho osvědčená metoda, jak se těchto nepříjemných pocitů zbavit, je vyběhnout si schody přinejmenším do čtvrtého patra. Tolik schodů na naší škole bohužel nemáme a zase se mu nechtělo běhat nahoru a dolů... Žáci, možná i učitelé, by si na něho ukazovali a co já vím, třeba by o něm psali nějaké články, nebo něco podobného.

Závěr si z toho udělejte každý sám, ale podle mého názoru byly zatáčky a schody silnějším protivníkem.

-šupte-

Příhoda v ředitelně

To bylo jednou ve středu, při hodině matematiky. Když jsme opravovali procvičení, tak mě zastavilo jakési bodnutí na levé dlaní. Když jsem se na dlaň podívala, došlo mi, že tam mám zaraženou část stonku od celerové natě, se kterou jsem den před tím pracovala. Okolo této třísky byla kůže zarudlá a na dotek bolavá.

Přišla jsem k učitelskému stolku, kde seděla paní učitelka Paulů, a optala jsem se na jehlu, abych „to“ mohla vyndat z mé dlaně. Paní Paulů u sebe pochopitelně jehlu neměla, a proto mě poslala do sborovny.

Šla jsem úzkými, studenými chodbami školy a po schodech nahoru. Ze sborovny však vyšel pan učitel Lauda. Z toho důvodu jsem usoudila, že nebude zcela rozumné, aby mi objekt vyndal on. „Zaťukej na ředitelnu, tam ti to vyndají... já na to stejně nevidím,“ řekl pan Lauda a s tím za sebou zavřel dveře.

Úzkou chodbou jsem došla k ředitelně, kde mě paní Erbenová ochotně vyslechla. „To vypadá ošklivě, počkej, já dám vařit vodu a polejeme tím jehlu, aby byla sterilní.“ Hned dala do rychlovarné konvice vodu a začala hledat jehlu. Mezitím ke mně přistoupil pan ředitel: „Ukaž, zkoušela jsi to zmáčkout?“ Na odpověď nečekal a oběma palci zatlačil do mé dlaně vedle třísky. Po chvíli jsem ucítila bolest, ale ta se za chvíli zmírnila. „Hm... asi to takhle nepůjde,“ řekl pan ředitel zamýšleně a otočil se.

Podívala jsem se na svou dlaň a s údivem jsem zjistila, že kůže okolo praskla a stonek se konečně nasměroval jedním koncem ven. „Počkejte, zkusil byste to znovu, prosím, ono se to pohlo,“ vyhrkla jsem. Pan Kuřík se ke mně znovu otočil a moje kůže byla znovu v pevném sevření. Když pan ředitel podstoupil, paní Erbenová se přes mé rameno dívala se soucitným výrazem.

„Je pryč!“ vydechla jsem při pohledu na mou dlaň. V tu chvíli si paní zástupkyně s úsměvem zazoufala: „Jéje, a já se těšila, že si rejpnu a poteče krev!“ „Snad příště,“ odvětila jsem s úsměvem. „Tak děkuju a na shledanou.“ rozloučila jsem se a odešla z ředitelny přes studené chodby školy, kde jsem si uvědomila, jak cítím svůj tep na dlaní. Bolest na místě třísky plynule přecházela v pálení.

Vždy, když jdu okolo ředitelny nebo si třeba jen vzpomenu na celer, musím se pousmát.

–šupte–

ANKETA

V poslední anketě jsme se Vás ptali, kdo je Vaším nejoblíbenějším učitelem. Na prvním místě se umístil pan učitel Řehák (36 hlasů), na druhém místě paní učitelka Paulů (28), na třetím místě skončil pan učitel Krejčí (23), který už na téhle škole neučí. Teď se Vás ptáme: Jaké je podle Vás nejhezčí místo v Krkonoších? Box s anketou opět najdete u sborovny.

–šupte–

Divoká kachna

Každý rok slýcháváme, že o Halloweenu po škole začnou ožívat děti (a ostatní bytosti), co zde zemřely nehodou nebo nečekaně zemřely kvůli až moc těžké látce - například při matice, protože ta má na svědomí nejvíce infarktů (hlavně při písémkách!). Říká se, že mají v podzemí své hrobky a právě jednou za rok z nich vylezou a chodí po škole. Ti, kteří ještě nejsou v bezpečí mimo školu, mají smůlu. Raději nebudu zjišťovat, jestli to je pravda, nebo si z nás jen lidi střílí. Naše doporučení: Nepokoušejte štěstí!!

-toš-

Cha Cha Cha...

Pepíček dostal k Vánocům kolo. Na jaře se rozhodl, že ho konečně vyzkouší. Objede dům a volá na babičku: „Hele, babičko, bez držení.“ Podruhé objede dům a volá: „Hele, babičko, běž žubů.“

~~~~~
Konec léta

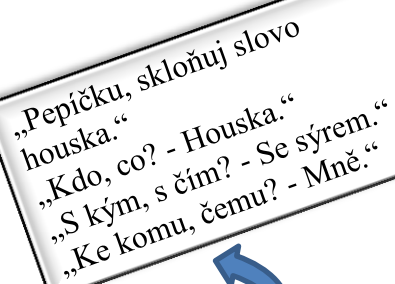
Slunce nás už nehřeje,
teplý vítr se nesměje.
Listí ze stromů opadává,
ptactvo nám křídly mává.

S létem i láska odchází
a mráz se sněhem se schází.
A na horách už sníh padá,
dobrá nálada neuvadá.

Delší noci, kratší dny,
kratší slunce, delší sny.
Tak rychle pojd' me ven!
Užít si podzimní den.

Léto nám už dávno vzali,
listí na zemi se válí.
Z okna všichni vyhlíží
ten podzim, jak se blíží.

-krf-

„Pepičku, skloňuj slovo
houska.“
„Kdo, co? - Houska.“
„S kým, s čím? - Se sýrem.“
„Ke komu, čemu? - Mně.“

Cha Cha Cha ...

POUTO

Dala jsi mi naději,
ale já se stranila raději.

Přestala jsem, když jsem ucítila tvá křídla
a tvé silné mohutné tělo,
proto se to krásné jednou dělo.

Tvůj dupot a hřívá, která vlaje ve větru,
ve mně probouzí radost.

Tvoje kaštanově hnědé oči,
každým dnem září víc a víc,
díky nim by ti každý vyšel vstříc.

Komunikace s tebou je lepší než
s některými lidmi,
a proto mám pocit, že žiju mezi pralidmi.

Jsi součástí mého života,
ukázala jsi mi, co je to ochota,
jak vypadá sebevědomí a jistota.

To je důvod našeho pouta,
všechno nás k sobě spoutá.

Tak tě prosím, v srdci tě nosím,
neopouštěj mě, nenechávej mě v té
smutné tmě.

-johna-

Poradna Jiřího Fejta aneb Jiříkovo vidění

Ahoj Jirko!

Dostala jsem 5 a bojím se to mamce a tatkovu říct. Prosím, porad' mi. Děkuji!

Ahoj, moc ti s tou pětkou nezávidím, ale já sám dostávám pětky a vím, jaké to je, ale neboj se, doma to ukaž a možná dostaneš jenom vyhubováno. Mohu ti napsat jenom jedno, aby ses snažila a jednou se dostala na tu školu, kam chceš.

Jak běhat rychleji?

Musíš se snažit a pak to možná půjde, ale hlavně hodně cvičit a běhat.

Něco

pro

bystré

hlavy

A	G	E	D	Á	R	A	M	A	K
D	E	N	Í	K	P	A	A	R	A
O	D	L	Á	S	K	A	L	E	N
R	T	S	I	Ř	O	K	I	C	I
Í	N	E	Ř	T	Y	Č	N	I	D
Ř	E	P	A	T	A	O	A	P	O
P	O	Č	Í	T	A	Č	N	O	H

ČOČKA, DENÍK, HODINA,
HON, KAMARÁD,
KOŘIST, LÁSKA, MALINA,
OPICE, PATA,
POČÍTAČ, PŘÍRODA, ŘEPA,
TŘENÍ, TYČ

Tajenka: _____

Never close our eays

Píše se rok 2250. Všichni lidé žijí spořádaně. Na žádném místě na zemi nezuří války a spory, krádeže či drobné přestupky rozhodně nejsou na denním pořádku. Ale tato budoucnost ani zdaleka není tak ideální, jak by se na první pohled zdála. Celému lidstvu vládnou vybraní

jedinci, již sedí za obrovským mohutným stolem, v prosklené místnosti, v jednom z největších mrakodrapů v New Yorku. Celý svět dokonale pohltily moderní technologie. Lidé mají přes tablety a počítače přesně naplánovaný svůj denní rozvrh, chodí spořádaně za sebou jak roboti. Všechno je bílé. Každá silnice, každá květina, každé oblečení... prý protože už lidstvo zažilo dost „černých časů“. Většina lidí už absolutně zapomněla, co to jsou barvy, nebo jak chutná jídlo. Všichni chodí s kamenným výrazem v řadách za sebou na oběd, kde dostávají pravidelně dvě dávky modro-bílých tabletek, jimiž se v této době běžně živí. Lidé ztratili barvu očí. Jejich duhovky jsou černé, bez života, snad jako by už chyběl jen kousek k tomu, aby se z nich staly stroje...

Každý jedinec je několikrát do roka doveden do jakési prosklené místnosti, kde se kontroluje, zda snad není nijak odlišný od ostatních. A to je další přestupek této doby. Nikdo nesmí být jiný. Nejen, že je zde nakázáno nosit bílé oblečení, ale dokonce nesmíte ani vyznávat svojí víru. Chovat se jinak, něco jiného poslouchat. Lidé jako emaiři nebo třeba homosexuálové neexistují. Je zakázáno být jiný, všichni musí jít s davem. Dokonce i láska je na povel. Prostě vám v 21 letech určí partnera a dodají určitý počet potomků, který s ním musíte zplodit.

V každém státě, v každé zemi, městu a ulici jsou nainstalovány kamery, které kontrolují každý pohyb, každou větu a každické mrknutí. Takto si vládcí kontrolují, zda proti nim někdo něco nenamítá a nebouří se. Spatří-li nějaký odpor, nebo slyší jen malinko křivé slůvko proti jejich vládě, okamžitě přijede tajná policie s dostatečným množstvím bílého plynu a odpůrce zpacifikuje. Ovšem někdy to není tak jednoduché. Občas je rebelův odpor tak velký, že ho musí převést do napravovacího zařízení, kde se tito lidé učí „správnému chování“. Jsou uzavřeni v šedivé místnosti zhruba 3x3 metry, kde je jen bílá lavice, na níž se leží velmi nepohodlný polštář taktéž bílé barvy, peřina na pokraji rozkladu a obyčejný lustr, pokrytý vrstvou prachu s levnou, blikající žárovkou.

Ze světa se zkrátka vytratil veškerý smích, radost, láska, ale především pestrost a nápaditost naprosto všeho. Lidé chodí ulicemi mezi mrakodrapy jako tělo bez duše, jako růže bez vůně a jako dítě bez matčiny lásky...

Ptáte se, co jste to právě přečetli? No, přece jednu z možností budoucí reality. Už dnešní svět šíleně ovládají moderní technologie, všechno se snaží být až nelidsky dokonalé a každý jedinec chce být stejný

-krf-

Cha Cha Cha...

Poznámka v závorkách: „Umýt, smrdí.“ Otec si ji přečte, našťve se a odepíše: „Nečuchat. učít!“

jako ostatní. Co když to jednou dopadne takhle?

Cožpak jsme tak posedlí dokonalostí tohoto světa? Není právě odlišnost a originalita každého z nás to, co dělá svět dokonalý? Proč se tak moc snažíme být jako ostatní? Opravdu chceme, aby svět jednou vypadal takhle? Podívejte se třeba na lidi v metru, obchodě, nebo autobuse. Nevím jak vám, ale mně připadají jako roboti. Kdy jste se naposled na někoho jenom usmáli a on vám úsměv opětoval, he? No i když ... já zapomněla, ono do počítače nebo televizní obrazovky se usmívá fakt špatně.

Lidi, venku je svět! Tam to žije a dýchá, zvedněte se a vylezte ven, než zapomenete, jak to tam vypadá. Budoucnost totiž není tak světlá, i když je kolem jen bílá. Stůjte si za svojí originalitou. Poslouchejte, co se vám líbí, noste, co je vám příjemný, a jezte, co vám chutná. Kdo kdy řekl, že kluk nemůže poslouchat operu a holka hrát na bicí? Žijme, protože na odpočinek budeme mít dost času, až umřeme a pamatujte si ... nikdy nezavírejte svoje oči.

-ada-

Rozhovor s panem ředitelem

Oblíbené zvíře pana Kuříka je pes, barva zelená a oblíbené jídlo je svíčková. Když dáte dohromady tyto tři oblíbené věci, vznikne vám svíčková ze zeleného psa. U nás to bude třeba novinka, ale někde už toto pravděpodobně zkusili.

Pan ředitel má rád pátek a to asi proto, že už se nás brzy zbaví a před sebou má víkend. Rád také poslouchá dechovky a country hudbu.

Ve svém volném čase, i když ho moc nemá, rád pracuje na zahrádce a nebo něco rekonstruuje, neboť už odmala žije v přestavbách.

Věděli jste, že náš pan ředitel je vystudovaný fyzik? Já až dodneška totiž ne. Nyní však vyučuje pouze dílny.

Pan Kuřík nemá sourozence a když jsem se zeptala, zda ho někdy rodiče strašili hejkalem, polednicí nebo tak podobně, odpověděl, že je to už příliš dávno.

Jako malý chtěl být námořníkem, poněvadž toužil po dobrodružství. S tím také souvisí jeho druhý sen, kdy se pan ředitel chtěl stát pilotem. S úsměvem na tváři mi řekl, že kvůli své výšce byl tento sen neuskutečnitelný. Možná někdy v budoucnu, jestli vynaleznou větší letouny, tak se tento sen splní i jiným lidem rozměrů pana Kuříka.

-šupte-

Rozhovor se sestrou naší žákyně (sestra naší žákyně je naše bývalá žákyně ☺)

1. Jakého učitele jsi měla nejraději?
uč. Řeháka a uč. Paulů
2. Tvůj oblíbený předmět?
Tělocvik
3. Ukradla jsi někdy někomu svačinu?
Ne
4. Psala jsi někdy úkol ve škole?
Ano
5. Opisovala jsi?
Ano
6. Usnula jsi někdy o hodině?
Ano
7. Dostala jsi někdy poznámku?
Ne
8. Horor/Komedie?
Komedie

-johna-

Pozvánka na vánoční jarmark

Všichni jste zváni na tradiční vánoční trh a výstavu s názvem

Zvony, zvonky, zvonečky!

Dorazte do naší školy **v sobotu 10. prosince**, od 9 do 15 hodin tu bude o zábavu jistě postaráno! A s sebou si určitě rádi odnesete krásný výrobek zakoupený v některé z dílen ☺

- Vyučující: „Jak odpovídáme na otázky zjišťovací?“ (ano/ne)
Štěpán: „AHA.“
Vyučující: „Prosím? Jak to myslíš?“
Štěpán: „No, když něco zjistím, většinou odpovím AHA.“
- „Tasemnice má plošší postavu.“
- „Potravní řetězec slouží k tomu, aby živočich věděl, kdo ho sežere.“
- „Z křemenů se vyrábí falešné šperky.“
- *Vysvětli rozdíl mezi nerostem a horninou.* „Nerost neroste (třeba kámen), zato hornina roste, může to být třeba nějaká rostlina.“

My žáci často chybujeme, a to opravdu hodně. Za naše výroky v písemkách bychom se měli stydět, ovšem... někdy něco ujede i našim učitelům... Tady jsou některé perličky, které nás naučili naši učitelé a učitelky...

- „No, vidíte tamten půlměsíc, který není vidět?“
- „Ramadán se slaví někdy na jaře... no, září, říjen.“
- „Kubo, vysvětli jak to, že nemáš uklizeno, no to mi ani nevysvětluj!“
- „Jilemnice je hysterické město.“
- „Zakladatelem byl živý člověk.“
- „Angličtina je pes.“
- „Obyvatelé autobusu.“
- „Kdo tady minule debil?“
- „Nad Austrálií je ozonová díra a proto na plážích nosí rukávy až ke kotníkům.“
- „Leukémie způsobuje vypadávání očí.“
- „Indiáni v horách jezdili na kolech.“
- Žák si zapisuje do sešitu obyčejnou tužkou. Od učitelky mu bylo řečeno, že si musí dělat zápis propiskou. A na to se žáci ptají: „A paní učitelko, proč si nesmíme zapisovat obyčejnou tužkou?“
Na to učitelka našťavaně odpovídá: „Nebudete tady zpochybňovat něco, co zavedla Marie Terezie!“

Nebezpečí sportu - parodie

Když se řekne sport nebo hra, většině lidí proběhne hlavou pocit zábavy, štěstí a smích. Pravdou však je obrovské nebezpečí a čiré bláznovství. Při takovýchto aktivitách na vás číhají stovky zlomenin, naraženin, nataženin, natlučenin, konin a prasečín. Ale jelikož jsem moc líný napsat všechny, uvedu vám sem první tři nejhorší.

Na třetí příčku hrdě dosedá matka všech vodních nebezpečí- utonutí. Ve vodě se dá provozovat spousta nebezpečných aktivit, ale jen při jedné je stoprocentní konec utonutí. Ano, je to tak, při vodním pólu. Nejen, že se můžete utopit, protože neumíte plavat, ale ještě častěji se stává, že vás zasedne protihráč a nebo dokonce váš spoluhráč. Stane se tak, když někdo vyskočí, aby chytil míč, a při dopadu si omylem sedne na vaši hlavu. Zatímco se raduje a nevnímá vás-židli- vy jste chycení ve smrtící zadkové kleci, odkud není úniku. Proto doporučuji vypustit bazén a schovat všechny plavecké čepice.

Druhým místem se pyšní oblíbená zábava všech lidí s velkou chutí k jídlu: závodním jedlíkům, konkrétně jedlíkům kukuřice. Při této oblíbené pouťové soutěži jsou ohroženi nejen soutěžící, ale i samotní diváci. Když moc rychle jíte kukuřici, riziko zadušení je logicky velmi vysoké. Opravdový problém ale nastává, až když se kukuřice v krku uvolní a vyletí jako kulka proti některému z diváků. A pokud je obecenstvo alergické na kukuřici, ztráty jsou až děsuplné.

A konečně na samém vrcholu je běhání pro obézní lidi. Vy si možná říkáte: „To není žádná zajímavost, prostě ho trefí...“, ale to jste na omylu. Třeba takový obtloustlý chlápek ve středních letech, říkejme mu Ignác, se vydá na půlmaraton. Po těch děsivých sedmi hodinách „běhu“ se rozhodne odměnit se svým nejoblíbenějším pokrmem: pizzou. Zavolá tedy, stále ještě udýchaný, do pizzerie. Poslíček se ho zeptá, jakou pizzu si přeje, a Ignác zahuhlá udýchaně: „Jednuff pihuu, hofuu velkou aleuf bezuf anfuaf,“ což znamená: „Jednu pizzu, hodně velkou, ale bez ananasu.“ A za dvacet minut už zvoní poslíček u dveří s krabicí pizzy. Ignác zaplatí, poděkuje, zabouchne dveře, letmo sáhne po prvním kousku, zhltně ho a po pár minutách leží na zemi, mrtvý. A to vše jen kvůli své alergii na ananas, kterou nedokázal vysvětlit. Proto vás prosím, obézní pozemšťané, NEBĚHEJTE! Umřete radši na infarkt, to není tak trapné.

Jak vidíte, sportování nemá smysl a je to naprosto smrtící činnost. A taky věřím, že z mého výkladu si odnesete talent vyhledávat ve sportech nebezpečí a že ochráníte náš svět.

– julma-

Cha Cha Cha ...

Jdou dvě kozy do kina a vloudí se do promítací místnosti. Sežerou filmový pás a pak se jedna ptá té druhé: „Co si o tom filmu myslíš?“ „No,“ odpoví druhá, „byl dobrý, ale knížka byla lepší.“

Poděkování

Naše škola oplývá mnohými sběrači. DĚKUJEME tak sběračům papíru, kaštanů a žaludů, pivních a plastových víček, hliníku. Obdržené peníze ze sběru putují do školního fondu, ze kterého se žákům přispívá na různé akce. Pivní víčka pomáhají pejskům v záchrané stanici v Nové Pace. A víčka plastová? Ta se posílají do Vrchlabí na pomoc těžce postiženému hošíkovi.

Tak zase příště!!!

